

XXVI

Дълго време Никола Мждреца стоя предъ вратитѣ на затвора. И кога нѣкой отворяше, клетия баща надничае да види какво има вътре. Ала вратитѣ бързо се затваряха и онова що бѣше вътре ставаше за стареца още по-таинствено.

Такава голѣма сграда, а като слѣпа! Никжде прозорецъ! И той се вслушваше да чуе какво става вътре; а гласъ не се чуваше. Сѣкашъ това бѣ една надземна гробница: тъй глухо и тѣжно!

Дѣдо Никола се замисли: ... Страшно, а и безъ това не може. Убийци, крадци, паличи и какви нещешъ! Кжде ще ги държишъ! Ако не сж и тъмницитѣ, ние хората ще за-